

10. Ewaluacja programu (opis i analiza działań):

- a) Obiekt (przedmiot ewaluacji):
Program Koła Humanistycznego dla uczniów klas II i III gimnazjum.
- b) Uzasadnienie ewaluacji:
Ewaluacja ma służyć uczniom, dyrekcji szkoły i nauczycielowi realizującemu program. Wszystkie strony będą informowane o jej wynikach i będą uczestniczyły w wyciąganiu oraz formułowaniu i realizowaniu zaleceń na przyszłość.
- c) Rodzaje ewaluacji:
monitoring (bieżąca obserwacja), ewaluacja końcowa (na koniec roku szkolnego).
- d) Ewaluator:
nauczyciel – autor programu i jego realizator.
- e) Techniki badawcze:
obserwacja, analiza dokumentów (prace uczniów).
- f) Wykorzystanie ewaluacji:
O sposobie wykorzystania ewaluacji mogą decydować wszystkie zainteresowane strony. Ewaluacja ma służyć doskonaleniu pracy zarówno ucznia jak i nauczyciela.

Bibliografia:

1. Borowicka E.: *Poznawcza wartość sztuki*, Lublin 1986
2. Chrzastowska B., Wyślouch S.: *Poetyka stosowana*, Warszawa 1978
3. Handle R.: *O czytelniku*, WSiP, Warszawa 1984
4. Hausbrandt A.: *Elementy wiedzy o teatrze*, WSiP, Warszawa 1982
5. Krauz J.: *Zarys kultury żywego słowa*, WSiP, Warszawa 1981
6. Szczepańska E.: *Koło polonistyczne i teatralne w szkole podstawowej i gimnazjum*, Wydawnictwo „Korepetytor”, Płock 1999

Autorka jest nauczycielem konsultantem, edukatorem w Mazowieckim Samorządowym Centrum Doskonalenia Nauczycieli Wydział w Radomiu.

NASZA SZKOŁA – szkołą wspierającą uzdolnienia

Joanna Nawrocka – Szmulewicz

„Są setki dróg prowadzących do sukcesu i wiele wiele różnych zdolności, które pomogą go odnieść”

Howard Gardner

W polskim systemie oświaty dominowały, a właściwie dominują „utarte” przekonania, a co za tym idzie, również „utarte” nawyki dydaktyczne – wychowawcze zmierzające do takiego kształcenia, dzięki któremu absolwent szkoły (niezależnie od jej typu) spełniałby oczekiwania egzaminacyjne i „wstrzeliłby” się w modele odpowiedzi, które często nie pozostawiają miejsca na samodzielne myślenie, analizowanie czy interpretowanie, nie mówiąc już o swoistej percepcji świata otaczającego ucznia. Stąd w „cenie” jest przeciętność, która gwarantuje właśnie taką postawę dziecka. W szkole poświęca się dużo czasu dzieciom, które nazywa się uczniami słabymi, aby do tej przeciętnej dorównały. Natomiast często bez opieki intelektualnej i emocjonalnej pozostają uczniowie, których nazywamy zdolnymi. Trzeba też podkreślić, że mamy do czynienia z bardzo zawężonym i potocznym myśleniem na temat zdolności i talentów, zarówno jako pedagodzy, jak i rodzice, którym często chodzi o to, aby dziecko otrzymywało dobre i bardzo dobre oceny. To gwarantuje sukces szkolny, który nie jest jednak gwarantem sukcesu życiowego, czy zawodowego dorosłego człowieka. W historii ludz-

kości niezwykle często zdarzały się i zdarzają przypadki „wielkich ludzi”, którzy byli bardzo słabymi uczniami – powtarzali klasę bądź nie kończyli danej szkoły - ku rozpaczy rodziców i otoczenia. Dzieje się tak, m.in. dlatego, że szkoła tępi w uczniach ich słabe strony, a nie rozwija mocnych.

Przełomem w myśleniu o możliwościach, predyspozycjach, zdolnościach czy talentach uczniów stała się teoria „Inteligencji wielorakich” amerykańskiego naukowca z Harvardu - Howarda Gardniera, który wyodrębnił siedem typów inteligencji, dając tym samym szansę wszystkim tym, którzy nie mieścili się w kanonie inteligencji IQ. Gardner wyróżnił inteligencję:

- ❖ językową,
- ❖ logiczno – matematyczną,
- ❖ wizualno – przestrzenną,
- ❖ muzyczną,
- ❖ kinestetyczną,
- ❖ interpersonalną,
- ❖ intrapersonalną.

Dzięki takiej klasyfikacji inteligencji każdy uczeń, zdrowy fizycznie i umysłowo, może znaleźć się w gronie ludzi inteligentnych. Może rozwijać swoje predyspozycje, zdolności i talenty.

Szkoła natomiast powinna dać mu szansę na taki rozwój, aby można było o nim, jako o dorosłym człowieku, powiedzieć, że jest jednostką twórczą, kreatywną, aktywną, pomysłową. Taka idea przyświecała projektowi edukacyjnemu NASZA SZKOŁA – SZKOŁĄ WSPIERAJĄCĄ UZDOLNIENIA wdrożonemu w ośmiu szkołach podstawowych na terenie miasta Płocka: nr 3, 5, 6, 11, 13, 22, 23 oraz Zespole Szkół nr 2 przez Mazowieckie Samorządowe Centrum Doskonalenia Nauczycieli Wydział w Płocku, we współpracy z Urzędem Miasta Płocka, Stowarzyszeniem Wspierania Szkolnictwa Wyższego i Oświaty oraz Polskim Stowarzyszeniem Kreatywności pod naukowym patronatem Katedry Badań Edukacyjnych i Dydaktyki Uniwersytetu Łódzkiego. Imiennie nad projektem opiekę sprawuje prof. dr hab. Krzysztof Szmida – sława w zakresie psychodydaktyki twórczości.

W roku szkolnym 2005/2006 pięciu nauczycieli, z każdej z wymienionych szkół, ukończyło czterdziestogodzinny kurs w zakresie psychodydaktyki twórczości prowadzony przez prof. Szmida

i jego asystentki. Wykorzystując wiadomości i umiejętności zdobyte na tym kursie oraz szeroki zakres literatury na ten temat, nauczyciele napisali własne szkolne programy rozwijania zainteresowań i zdolności, dotyczące zajęć twórczości, które zostały zatwierdzone przez Rady Pedagogiczne i Dyrektorów poszczególnych szkół. Od października 2005 r. każdy z przeszkolonych nauczycieli realizuje opracowany program w jednej klasie na jednej dodatkowej godzinie tygodniowo. Trzeba zaznaczyć, że jest to klasa w całości, a nie wybrani uczniowie. To bardzo pomaga w zintegrowaniu zespołu oraz w kształceniu umiejętności społecznych, które są niezbędne do samorealizacji w życiu dorosłym każdego człowieka.

Do takich umiejętności należy, m.in.:

- ❖ komunikacja społeczna
- ❖ wyrażanie swoich emocji
- ❖ wyrażanie swoich potrzeb
- ❖ prezentacja własnego stanowiska
- ❖ współpraca
- ❖ współdziałanie
- ❖ planowanie
- ❖ projektowanie
- ❖ podejmowanie decyzji w grupie.

Lekcje twórczości cieszą się wielkim zainteresowaniem dzieci, które w ten sposób mogą budować postawę poszukiwania i kreacji. Nauczycielom natomiast dają możliwość spojrzenia na proces dydaktyczny – wychowawczy z innego punktu widzenia, jak również z innej perspektywy popatrzeć na swoich wychowanków.

Całość działań została sfinansowana przez Urząd Miasta Płocka, który zainwestował pieniądze w edukację twórczości z myślą o przyszłym, nowym społeczeństwie, które bez pomysłu na własne życie, bez aktywności, bez kreatywności, twórczych rozwiązań nie bardzo ma szansę na rozwój we współczesnej, skomplikowanej rzeczywistości. ■

Autorka jest nauczycielem konsultantem w Mazowieckim Samorządowym Centrum Doskonalenia Nauczycieli Wydział w Płocku, koordynatorem opisanego projektu.

Porozumienie z księgarzami

W Ministerstwie Edukacji i Nauki, dnia 26 kwietnia 2006 roku, zakończył się kolejny etap prac mających na celu obniżenie kosztów zakupu podręczników szkolnych. Przedstawiciele Ministerstwa Edukacji i Nauki, Stowarzyszeń Księgarskich i Polskiej Izby Książki uzgodnili następujące stanowisko:

Zespół Konsultacyjny do spraw Podręczników Szkolnych Ministerstwa Edukacji i Nauki, Stowarzyszeń Księgarskich i Polskiej Izby Książki zaakceptował ustalenia Zespołu Konsultacyjnego do spraw Podręczników Szkolnych Ministerstwa Edukacji i Nauki i Wydawców Edukacyjnych z dnia 16 marca 2006 roku.

Ponadto ustalono, że sprzedaż nowych podręczników może być realizowana wyłącznie przez podmioty gospodarcze prowadzące działalność handlową w obrocie książką z zachowaniem przepisów podatkowych. Zakup podręczników musi być potwierdzony stosownym dokumentem sprzedaży.

Jednocześnie wyjaśniam, że podmiotami gospodarczymi, o których mowa w uzgodnieniu, są na przykład księgarnie, hurtownie, wydawnictwa, a stosownym dokumentem sprzedaży może być na przykład paragon lub faktura.

Rzecznik prasowy Ministra Edukacji i Nauki
Mieczysław Grabianowski